

Arrest

nr. 98 629 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel tot verlaten van het grondgebied van 17 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 juni 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 16 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de

eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 14 november 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.06.2012 werd ingediend door :

L(...) M(...), nationaliteit: Marokko

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en dat hij over een blanco strafregister zou beschikken; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl. dat hij alhier sedert 2001 verblijft, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd dat hij behoorlijk Nederlands zou spreken, dat hij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd\ dat zijn centrum van belangen alhier zou liggen, dat hij werkwilgig zou zijn, dat hij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, dat hij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt-hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3 Op 17 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 14 november 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van B(...) N(...) - attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

L(...) M(...), nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Luidens artikel 39/82, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet moeten, behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid, in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Krachtens artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring.

De Raad stelt vast dat de verzoeker blijkens het voorliggende verzoekschrift enkel de nietigverklaring vordert van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en dat hij enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het opschrift van het verzoekschrift luidt *in casu* als volgt: “*annulatieberoep en vordering tot schorsing, artikel 63 iuncto 39/2§2*”. Verder in het verzoekschrift stelt de verzoeker echter het volgende: “*dat hij bij onderhavig verzoekschrift een annulatieberoep indient tegen de beslissing van gerekwesteerde dd. 16 oktober 2012 (...) alsmede dat hij een vordering tot schorsing indient tegen het op 14 november 2012 aan hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten*”. In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vraagt de verzoeker ten slotte om “*de bestreden beslissing van DVZ van 16 oktober 2012 te vernietigen en het op 14 november 2012 betekende bevel op te schorten in haar tenuitvoerlegging lopende de annulatieprocedure*”.

Waar de verzoeker enkel een vordering tot schorsing instelt tegen de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat uit artikel 39/82, §3, volgt dat de vordering tot schorsing een *accessorium* vormt van de vordering tot nietigverklaring en er *in casu* geen beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is ingesteld. Bijgevolg kan de vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing niet afzonderlijk ingesteld worden.

De Raad stelt ambtshalve vast dat het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is.

3.2 De in de nota met opmerkingen tegen de tweede bestreden beslissing opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid dient dan ook niet te worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker citeert artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en licht het middel als volgt verder toe:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip “overmacht”, standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St.nr.60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997.385).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Uit de inzake formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (R.v.St. 22 mei 1991, nr.37043).

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste Onderdeel :

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt geponoerd dat de elementen met betrekking tot de integratie (sociale banden, kennis Nederlands, werkbereidheid,...) van verzoeker niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St., nr. 73.025, 9 april 1998; R.v.St. nr.84.658, 13 januari 2000). Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet correct noch afdoende gemotiveerd.

Tweede onderdeel :

Ondertussen verblijft verzoeker reeds geruime tijd in België hetgeen een te lange termijn is om hem alsnog te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoeker zich intussen in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, zoals o.m. en vooral het nauwgezet opgebouwde sociaal-maatschappelijke milieu waarin verzoeker ondertussen thuishoort. Hiervan leverde verzoeker ook het bewijs middels een omstandig stukkenbundel welke hij bij zijn aanvraag tot regularisatie voegde.

Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaat vestigen, precies omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen, zijn sociaal-maatschappelijk milieu op het spel zou dienen te zetten en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

Door het enkele feit van (gedwongen) repatriëring wordt juist dit sociaal-maatschappelijk milieu van verzoeker onmiskenbaar aangetast zodat het de artikelen 23 VBPR en 8 EVRM schendt (nu geweten is dat het begrip privé- leven veel ruimer dient geïnterpreteerd te worden dan louter het familiale e/o gezinsleven doch tevens de sociaal-maatschappelijke relaties en kontakten inhoudt) - dit volgt uit de daad van de verwijdering zelf en hiervoor is geen bijkomend, specifiek bewijs vereist. Valt aan te stippen dat DVZ aldus ook een verkeerde toepassing/interpretatie maakt van het artikel 8 EVRM door dit strikt te beperken tot familiale banden - quod non.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art.9bis Vreemdelingenwet.

Derde onderdeel :

Daarenboven lijkt de gemachtigde van de Staatssecretaris er nogal gemakkelijk vanuit te gaan dat de terugkeer naar het land van herkomst en de daaruit voortvloeiende scheiding van zijn gezin om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in het herkomstland slechts een tijdelijk gegeven zouden zijn als ware dit een zeker en vaststaand gegeven, quod non, daar waar verzoeker over geen enkele garantie beschikt dat hem de aldus aangevraagde verblijfsmachtiging ook zal worden toegekend.

Door niet in concreto te onderzoeken of de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf, integratie, lokale verankering en sociaal-maatschappelijke bindingen een (zelfs tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland met oog op een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke post voor hem al dan niet tot een buitengewone inspanning maken die onevenredig is met de belangen van de Belgische Staat, houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening met alle relevante elementen van het dossier.

Door na te laten de concrete situatie van verzoeker te onderzoeken o.a. betreffende zijn kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging na aanvraag in zijn land van herkomst, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.

Vierde onderdeel :

Het moge dan al juist zijn dat de instructies van 19.07.2009 vernietigd zijn geworden door de Raad van State. Feit is dat de toenmalig bevoegde overheden (zowel Minister als Staatssecretaris) onomwonden en voor geen andere interpretatie vatbaar in de ganse nationale media te kennen hebben gegeven dat de in die instructies uitgewerkte criteria ter beoordeling van elke hiervoor ingediende en later nog in te dienen regularisatieverzoeken zullen gehandhaafd worden als werkinstrumenten en dit o.m. en vooral om elke vorm van willekeur te vermijden en de bevoegde diensten een geheel van objectieve werkinstrumenten aan te reiken.

Thans zomaar poneren dat die criteria niet meer van toepassing zijn en de rechtszoekende zich hier niet meer kan op beroepen strijdt op elk vlak met het en public aangegane engagement.

Verzoeker heeft zich op die criteria beroepen - zo bv mbt een mogelijke tewerkstelling na administratief in regel te zijn gebracht - en dat had dus ook onderzocht kunnen worden.

Andermaal blijft de gemachtigde van de Staatssecretaris in gebreke zodat diens beslissing onbehoorlijk gemotiveerd is.

Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd.

Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd.”

4.1.1 Gezien het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing bij de bespreking van het middel aangeduid als *“de bestreden beslissing”*.

4.1.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden.

In casu verwijzen de motieven van de bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de *“aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. In de bestreden beslissing wordt op concrete wijze verwezen naar de verschillende elementen die de verzoeker in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging had aangehaald.

De motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

4.1.3 De verzoeker betoogt tevens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangezien de verweerder het begrip *“buitengewone omstandigheden”* miskent en zich niet beroept op de instructie van 19 juli 2009.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* ook onderzoek van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk

besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoeker indiene onontvankelijk bevonden en oordeelde de verweerder dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Teneinde de verweerder toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoeker betoogt dat de gemachtigde het begrip “*buitengewone omstandigheden miskent*”, en waar hij kritiek heeft op het feit dat de elementen met betrekking tot zijn integratie werden afgewezen als zijnde elementen ten gronde, is de Raad van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris naar recht en naar reden motiveerde dat de door de verzoeker aangevoerde elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase. De passage van de bestreden beslissing dat “*De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl. dat hij alhier sedert 2001 verblijft, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd dat hij behoorlijk Nederlands zou spreken, dat hij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd dat zijn centrum van belangen alhier zou liggen, dat hij werkwilleg zou zijn, dat hij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, dat hij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980*” dient ook te worden gelezen in samenhang met de eerste paragraaf van de motieven van de bestreden beslissing, waar omtrent alle aangehaalde elementen en dus ook met betrekking tot de integratie van de verzoeker, geoordeeld wordt dat “*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.*” De bestreden beslissing dient immers in haar geheel te worden gelezen. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook genoegzaam dat de verweerder verzoekers integratie die in de aanvraag als buitengewone omstandigheid wordt naar voor geschoven, niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangezien dergelijk element behoort tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag.

Deze beoordeling is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (zie RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk waarom het kennelijk onredelijk zou zijn van de verweerder om zijn integratie in België, hetgeen in wezen een argument betreffende de gegrondheid van de aanvraag vormt, in zijn concreet geval niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker beperkt er zich immers toe te stellen dat hij amper nog contact heeft met zijn land van herkomst, dat hij hier volkomen is geïntegreerd en dat men niet kan verwachten dat hij zich opnieuw elders gaat vestigen gelet op zijn lange verblijf in België en het feit dat hij nooit in aanraking is geweest met de politionele of gerechtelijke overheden. Voorts stipt hij aan dat er een onevenredigheid zou zijn tussen zijn belangen en die van de Belgische Staat wanneer hij zijn bindingen met België zou moeten doorknippen en dat het van hem een buitengewone inspanning zou vragen om in zijn land van herkomst een verblijfsmachtiging aan te vragen. Met dergelijke algemene beweringen en affirmaties, die niet aan de hand van concrete elementen worden uitgewerkt, toont de verzoeker dan ook niet aan dat het *in casu* kennelijk onredelijk is van de verweerder om zijn integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te aanvaarden. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk hoe de genoemde elementen ertoe zouden kunnen leiden dat het voor hem zeer moeilijk of nagenoeg onmogelijk is om zijn aanvraag op de reguliere wijze, dit is via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of het land van ophoud van de verzoeker. De Raad wijst er nogmaals op dat de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen een ruime appreciatiebevoegdheid heeft en dat de Raad hierop slechts een marginaal wettigheidstoezicht kan uitoefenen. De verzoeker kan niet aan de Raad vragen om zijn elementen betreffende zijn integratie opnieuw te beoordelen in het licht van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan zich, als annulatierechter, niet uitspreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing. De Raad kan zich op dit punt niet in de plaats stellen van het bestuur. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die aantonen dat de elementen van de integratie in België *in casu* op kennelijk onredelijke wijze werden beoordeeld.

Verzoekers verwijzing naar arresten nrs. 73.025 en 84.658 van de Raad van State is niet dienstig, nu deze betrekking hebben op andere feitelijke omstandigheden en andere specifieke aanvragen om

machtiging tot verblijf. De verzoeker toont niet aan dat hij zich in dezelfde situatie bevindt noch dat zijn aanvraag dezelfde elementen bevatte en de *in casu* bestreden beslissing op dezelfde wijze werd gemotiveerd als in de zaken die aanleiding hebben gegeven tot de arresten van de Raad van State. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de genoemde arresten van de Raad van State.

De verzoeker kan voorts niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij op officieuze wijze op het grondgebied gedoogd werd, gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker reeds op 20 april 2012 het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker betoogt tevens dat zijn aanvraag onderzocht diende te worden in het licht van de instructies van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Allereerst dient te worden geduïd dat verzoeker terecht stelt dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat een verdere motivering op basis van de instructie *in casu* vereist was, nu de nietigverklaring van voormelde instructie inhoudt dat deze geacht worden nooit te hebben bestaan. Zelfs los daarvan, merkt de Raad ook op dat niet kan worden aangenomen dat de verweerder in het kader van de ontvankelijkheidsfase van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, en meer specifiek het onderzoek naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden, dient te motiveren inzake criteria die in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat noch de schending van de materiële motiveringsplicht, noch de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is aangetoond.

4.1.4 De verzoeker werpt de schending op van *“artikel 23 VBPR”* en van artikel 8 van het EVRM. De Raad begrijpt dat verzoeker allicht doelt op artikel 23 van het IVBPR, het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten van 16 december 1966 (het BUPO-verdrag). De verzoeker laat evenwel na toe te lichten op welke wijze dit artikel precies zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *iuncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Zodoende is dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "*familie- en gezinsleven*" noch het begrip "*privéleven*". Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip "*privéleven*" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip "*privéleven*" een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu betoogt de verzoeker dat “er sprake is van een duurzame sociale verankering en tal van sociale bindingen zoals onder meer en vooral het nauwgezet opgebouwde sociaal-maatschappelijke milieu waarin de verzoeker ondertussen thuishoort”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de stukkenbundel bij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf enkel documenten bevat die aantonen dat de verzoeker deelgenomen heeft aan Nederlandse lessen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich *in casu* beperkt tot theoretische beweringen maar dat er geen elementen worden aangebracht die het effectief bestaan van een privéleven in België aantonen en dit noch in het verzoekschrift noch bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 juni 2012. Hierbij dient er tevens op gewezen te worden dat de Raad van State er meermaals op gewezen heeft dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij een effectief privéleven of een gezins-of familieleven heeft in België, waarmee de verweerder rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat noch uit het betoog van de verzoeker noch uit het administratief dossier ernstige hinderpalen kunnen worden afgeleid voor het leiden van een privé-, gezins- of familieleven in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

4.1.5 De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht in zoverre geoordeeld wordt dat de scheiding van de verzoeker en zijn gezin teneinde een verblijfsmachtiging aan te vragen in het buitenland slechts tijdelijk zal zijn. De verzoeker is van mening dat de verweerder dergelijke bewering niet kan staven aangezien hij nagelaten heeft zijn concrete situatie te onderzoeken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Waar de verzoeker stelt dat niet is aangetoond dat de verwijdering slechts tijdelijk zal zijn, herinnert de Raad eraan dat *in casu* een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de door de verzoeker aangevoerde elementen, waaronder ook de aangekaarte schending van artikel 8 van het EVRM, als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden. In het kader van het onderhavig beroep kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de verweerder ten gronde of het door de verzoeker ingeroepen gezins- of familieleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Er kan in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraagprocedure overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet worden ingezien hoe er sprake kan zijn van een “garantie dat de verblijfsmachtiging zal worden toegekend”. Dat de verzoeker dit gegeven thans hekelt, is geenszins aan de bestreden beslissing toe te schrijven en laat de wettigheid van deze beslissing ongemoeid. Bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf om basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is de verweerder geenszins gehouden om rekening te houden met de probabiliteit van het verkrijgen van de machtiging na een onderzoek ten gronde. Een en ander staat er ook in geen geval aan in de weg dat de verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Er kan dan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

4.2. Het eerste en enig middel is bijgevolg, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu uit de bespreking van het enige middel blijkt dat dit middel slechts korte debatten vereist. De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en de Raad stelt ambtshalve vast dat het verzoek tot schorsing ingesteld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 16 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt verworpen.

Artikel 2

Het beroep tot schorsing van het bevel tot verlaten van het grondgebied van 17 oktober 2012 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE